

„Právě jsem oznámila Weatstoneovi, že nesouhlasím s tím, abyste znovu používal zbývající poznámky. Tak mi je pošlete všechny najednou, pěkně prosím.“

„V důsledku přiložených informací odjíždím do Města; tohle vám odešlu okamžitě po mém příjezdu...“

„Velmi nás potěšil váš návrh (už jsme v něj ani nedoufali), který jsme dnes ráno obdrželi...“

Navenek se nezdálo, že by některý z těch dopisů obsahoval nějaký náznak jakéhokoli klíče. Teprve když došli k šestému, odeslanému 6. října 1844, začalo to být trochu zajímavější:

„Tolik jsem si užila to loňské dubnové sympozium, že se nemohu dočkat dalšího podobného výletu. Nicméně pořád želim ztráty svého daru,“ četl Theo. „Těšila jsem se na řešení toho hlavolamu.“

„Hlavolamu!“ zpozorněla Tess. „Jakého hlavolamu?“

Theo dočetl zbytek dopisu. „To nepíše. A ani nijak blíž neupřesňuje to sympozium.“ Odstrčil pořadač, promnul si čelo a kořen nosu a zachytil pohled vědoucích očí Ady Kingové, hraběnky z Lovelace.

„Vím, že je to jen obraz,“ podotkl Jaime, „ale mám pocit, jako by tu byla s námi a zírala na nás.“

„Vždyť opravdu zírá,“ přitakala Tess. „Jako by nás vybízela, abychom něco našli. Nebo věděla, že nám něco uniká.“

Theo pohlédl na zavřené dveře, pak vstal a vytáhl z krabice na jedné z kartoték pár papírových kapesníků. Znovu se posadil a přitáhl si pořadač k sobě. Pomocí kapesníků sáhl do plastové složky a vytáhl dopis ven. „Omlouvám se, doktorko Malá Vráno,“ zamumlal.

Všichni tři zadrželi dech, ale ze zadu na dopisu ani mezi řádky nenašli nic, ani slabounkou čárečku.

„Není to zase napsáno neviditelným inkoustem?“ napadlo Jaimeho.

„Nepřinesli jsme si žádná rozpouštědla,“ zalitovala Tess. „Co jsme to za šifraře?“

Theo pomocí kapesníků vytáhl ostatní dopisy, ale ani na těch nebylo ze zadu nic, co by naznačovalo nějaké klíče. „Možná jsme někde sešli z cesty,“ usoudil. „Možná ty šaty nakonec neměly s Adou nic společného.“ Začal dopisy opatrně vracet do ochranných obalů, ale když zvedl šestý, zarazil se.

„Co je?“ zeptal se Jaime.

„Ten papír mi připadá těžší než ostatní.“ Zakryl si dlaň jedním z kapesníků a položil si papír na ni, aby prozkoumal okraj. „A je taky tlustší.“ Když si uvědomil, co musí udělat, povzdechl si. „Vážně se moc omlouvám, doktorko Malá Vráno.“ Začal nehtem ukazováčku zkoušet okraj papíru.

„Theo,“ varovala ho Tess.

„Já vím,“ přitakal, ale pokračoval tak jemně, jak jen dokázal. Brzy se odchlípl maličký růžek. Někdo ze zadu na dopis přilepil druhý list papíru tak úhledně a přesně, že na to nikdy nikdo nepřišel.

Až doted.

Když byl odchlípnutý růžek dost velký, Theo oba kusy papíru oddělil a odhalil, co bylo ze zadu na šestém Adině dopisu Charlesi Babbageovi napsáno.

Nejdřív tam Ada nakreslila dva malé obrázky:

